

maafte blive forsøgt mod Fjendens Anlæg af 1ste Parallel, men er dette Anlæg lykkes for Fjenden, vil det kun dreie sig om Udfald med smaa Styrker, der idelig og i forskjellige Retninger foruroelige og svække Fjenden, men som dog for at faae deres fulde Betydning af og til forandres til større, kraftige Udfald. Men disse store Udfald ere ikke Hovedsagen; de ere kun et Hjælpe middel, hvorvel et meget virksomt, som anvendt paa rette Maade har sin store Betydning — men Forsvaret af selve Fæstningsværterne er dog det, hvorpaa Fæstningens Stjæbne beror. I saa Henseende vil især en lang Fortlinie stille store Fordringer til Fodfolkets Kræfter, idet Artilleriforsvaret efterhaanden fra Forterne gaar over paa improviserede Forsvarsbatterier, hvis Sikkring tilfalder Fodfolket.

Ved de Overveielser, som fandt Sted i den under 15de Februar 1872 nedsatte Kommission til at drøfte flere Landets Forsvarsvæsen vedrørende Spørgsmaal, gik man netop ud fra en lang Fortlinie (Fæstningen var dengang projekteret bestaaende af 12 Forter og en sammenhængende Encinte). For at bestemme Minimums-Krigsbesætningen gik man ud fra, at Fjenden ikke disponerede over mere end 60—70,000 Mand, og at Fjenden angreb de Fronter, hvis Forsvar krævede de fleste mobile Kræfter.

Man kom til, at der maatte behøves:

af Besætningsstropper:

28 Kompagnier eller 7 Batailloner Fodfolk, der for Størstedelen kunne være af Forstærkningen eller Væbningen

og ca. 5,000 Mand Fæstningsartilleri.

Lægges hertil endnu 2 Batailloner Ingenieurstropper à 800 Mand, krævedes som Minimumsbesætning:

af mobil Styrke	ca. 20,000	Mand
Besætningsstropper	=	12,000 —
Ingenieurtropper	=	1,600 —

i Alt ca. 33,600

Det derom nedsatte Udvalg sluttede sine Overveielser med følgende Udtalelse: „Udvalget anser det altsaa for nødvendigt med Hensyn til Forsvaret af Kjøbenhavn, at Fæstningsartilleriet forøges betydeligt, og at der træffes saadanne Anstalter, at man med Sikkerhed kan paaregne foruden de 14 Linie- og Reserverbatailloner (deri indbefattet Gardens Linie- og Forstærkningsbataillon) og 6 Forstærknings- og Væbningsbatailloner, som nu garnisonere paa Sjælland, i Tilfælde af Beleiring at have yderligere mindst 1 Brigade (6 Linie- og Reserverbatailloner) og 1 Forstærknings- eller Væbningsbataillon tilstede paa Den. Det regner tillige paa, at idetmindste ved Besætningsstropperne Bataillonernes Styrke ved Hjælp af det forhaandenværende Depotmandskab vil kunne forøges til 1,000 og under Beleiringen holdes paa denne Styrke“.

Om denne Besætningsstyrke af 34,000 Mand udtaler dog Kommissionen:

„Hvor længe denne Minimumsbesætning vil kunne udholde en Beleiring, afhænger naturligvis ganske af den Maade, hvorpaa en saadan bliver ført, men Kommissionen maa dog udtale, at Tjenesten under en Beleiring under almindelige Forhold vil blive saa anstrengende for den anførte Troppstyrke, at denne neppe vil kunne udholde den i meget lang Tid og navnlig ikke til Slutningen have den fornødne Kraft til at foretage hyppige Udfald, af hvis heldige Resultat Varigheden af Forsvaret paa dette Stadium nærmest vil afhænge.

For at der derfor skal være Udsigt til, at den fornødne Kraft i Forsvaret bevares i længere Tid, anser Kommissionen det for nødvendigt, at den mobile Styrke bringes op til 25—30,000 Mand og den hele Besætning altsaa til 39—44,000 Mand“.

Paa den anden Side kan det ved denne Leilighed oplyses, at et enkelt Medlem, daværende Ingenieurkapitain Koefoed mente, at man til en Minimumsbesætning i Fæstningen, saaledes som den dengang var paatænkt, kun behøvede ca. 14,000 Mand mobil Styrke, saaledes at den til Forsvaret nødvendige samlede Minimumsstyrke altsaa blev ca. 28,000 Mand.

Det er af Betydning at fastholde det Resultat, hvortil Kommissionen i 1872